

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 154.

Tredie Sæssion.

77de Møde.

Tirsdagen den 10de Februar.

(Fortsf.)

Ordførelsen (fortsat): Men, er Møllenæringen ikke frigtiven, saa ved jeg ikke, hvorfor Skatten, som efter min Overbeviiisning hviler paa Næringen, strax skulde frigtives. Det er sagt af den ærede Forslagsstiller, at her kun er Tale om 34,000 Rbd. aarlig. Den høitærede Indenrigsminister har gjort opmærksom paa, at Sagen dog angaaer en Sum af 500,000 Rbd.; men den angaaer ikke blot, som ogsaa en af de ærede sidste Talere paapegede, 500,000 Rbd., men omtrent 1 Million Rbd.; thi jeg tør nok sige, at Afgifterne af Møllerne til Communen ere idetmindste ligesaa store, som Afgiften til Statskassen, og, da Møllerne — det er min Hovedgrund for at stemme imod det stillede Ændringsforslag — ikke blot vedblive at beholde deres Rettigheder, som de have efter den bestaaende Lovgivning, men de endogsaa efter mit Skjøn sættes i en langt heldigere Stilling, end de have været i i de sidste 25 Aar, saa forekommer det mig, at der er stor Anledning til ikke at gaae endnu videre og sige, at de ogsaa skulde være frie for at svare Møllefylden allerede i de første 15 Aar. Udvalget har aldrig sagt i sin Betænkning, og jeg tror heller ikke at have sagt det her i Thinget, at det var vor Mening, at Møllefylden strax skulde bortfalde. Det har idetmindste — det kan jeg forstikke — ikke været min Mening, og enhver er sine Ords bedste Fortolker. At der fra Regjeringens Side kunde være nogen Grund til at lade Møllefylden bortfalde, naar Lovforslaget blev, som Regjeringen har indstillet det, det er en ganske anden Sag; men det har allerede den høitærede Indenrigsminister oplyst, og jeg skal ikke

opholde mig længere derved. — Forresten skal jeg gjøre opmærksom paa, at, som disse Ændringsforslag ere stillede af den ærede Forslagsstiller, saa tror jeg ikke engang, at han vilde faae alle de Afgifter hævede, som der ligge paa Møllerne; thi hans Ændringsforslag gaaer kun ud paa, at Møllefylden skal hæves, og at de Afgifter, som ere bestemte i Forordningen 3die Juni 1825, skulde hæves; men jeg maa gjøre den ærede Forslagsstiller opmærksom paa, at der ere andre Afgifter, som fra gammel Tid ere substituerede istedetfor Møllefylden, der hvile paa Møllerne endnu, og de vilde altsaa vedblive. Det gaaer i Tilfælde, hvor der for Møllefylden er bestemt en fast Kanon, som er bestemt for henved 200 Aar siden. Den vil ikke komme ind under hans Ændringsforslag, og at lade saadanne Afgifter vedblive, kan naturligtviis ikke være den ærede Forslagsstillers Mening (Stamp: Nei!). Det er af en anden æret Taler (Orsted) sagt, at alle Eiendommers Værdi berører for en Deel paa de Personligheder, der ere i Besiddelse af dem. Det skal jeg meget villigt erkjende; men jeg haaber ogsaa, at den ærede Landstthingsmand vil erkjende, at det kommer dog meget væsentlig an paa Beskaffenheden af den Eiendom, hvorom Tælen er, og da tør jeg vel troe, at Fabrikker og dermed beslagtede Eiendomsgegenstande langt mere ere underkastede Forværelse og Forringelse paa Grund af Besidderens daarlige Personlighed, end en egentlig Jordeiendom. Den samme ærede Landstthingsmand er kommen tilbage til Spørgsmaalet om Møllernes Taxation. Ja, jeg maa aldeles vedblive, hvad jeg i den Anledning tidligere idag har yttret. Efter min Overbeviiisning bedømmes Møllernes Værdi efter den Værdi, de have i Handel og Wandel, og deres Værdi i Handel og Wandel bedømmes væsentligt ikke efter den aarlige Indtægt,